

har 45 pladser, der er fordelt med 25 til udviklingslandene, 15 til de vestlige lande og 5 til østlandene. Det lykkedes landegrupperne på forhånd at blive enige om deres kandidater, i hvilken forbindelse det må fremhæves, at østlandene havde afstået én af deres pladser til Cuba. Der fandt lodtrækning sted mellem de valgte lande for at bestemme fordelingen imellem dem på 3-, 2- og 1-årige valgperioder.

Følgende lande valgtes for 3 år:

Argentina, Bulgarien, Cameroun, Canada, Colombia, Forbundsrepublikken Tyskland, Ghana, Iran, Elfenbenskysten, Pakistan, Philippinerne, Spanien, Tyrkiet, Storbritannien og Uruguay.

Følgende for 2 år:

Brasilien, Chile, Cuba, Finland, Frankrig, Indien, Japan, Jordan, Kuwait, Nederlandene, Rumænien, Sudan, Thailand, UAR og USA.

Følgende for 1 år:

Guinea, Indonesien, Nigeria, Rwanda, Somalia, Zambia, Østrig, Belgien, Italien, Sverige, Schweiz, Peru, Trinidad/Tobago, Tjekkoslovakiet og USSR.

3. Spørgsmålet om sædet for *UNIDO*s hovedkvarter var genstand for behandling såvel i 2. udvalg som i underhåndsdrøftelser mellem de lande, der havde tilbudt at huse *UNIDO*: Indien (New Delhi), Peru (Lima), Kenya (Nairobi), Trinidad/Tobago (Port-of-Spain), Østrig (Wien), Tyrkiet (Ankara), Grækenland (Athen), og Frankrig (Paris). Udover disse tilbud var FN's hovedkvarter i New York og Genève selvsagt også kandidater. Efter en 2 dages proceduredebat opnåedes der enighed om en fremgangsmåde, hvorefter emnerne skulle elimineres gennem hemmelige afstemninger. Efter at de øvrige kandidater var gledet ud, stod den afgørende afstemning mellem Wien og Paris. Wien opnåede 72 stemmer og Paris 47, hvorefter plenarforsamlingen på 2. udvalgs indstilling enstemmigt godkendte placeringen af *UNIDO*s sæde i Wien (res. 2212).

4. Den 6. december 1966 godkendte Generalforsamlingen uden indsigelse generalsekretærens udnævnelse af den hidtidige FN-kommissær for industriel udvikling, ægypteren Abdul Rahman, til *eksekutivdirektør for UNIDO*.

5. På et møde den 29. november 1966 drøftedes et af udvalget for industriel udvikling (efter *UNIDO*s oprettelse er dette udvalg bortfaldet) udarbejdet og af *ECOSOC* tiltrådt resolutionsforslag, hvorefter FN i december 1967 vil sammenkalde et *internationalt symposium vedrørende industriel udvikling* i Athen, idet der udtryktes håb om, at symposiets anbefalinger vil fremme det internationale samarbejde, der sigter på at øge industrialiseringen af udviklingslandene.

Under drøftelserne søgte Sovjetunionen symposiet åbnet for deltagelse af „alle stater“, men dette forslag blev forkastet med 16 stemmer for, 41 imod, medens 27 afstod. Herefter blev resolutionen i sin helhed vedtaget enstemmigt i udvalget og enstemmigt godkendt af plenarforsamlingen (res. 2178).

2. udvalgs beretninger: A/6508 og A/6551.

Inflation og økonomisk udvikling.

(Dagsordenens punkt 42).

2. udvalg drøftede dette spørgsmål på grundlag af en beretning fra generalsekretæren, der omhandlede inflationens begreb, årsager, følger samt skridt til modarbejdelsen af inflation. Som led i bestræbelserne på at koncentrere arbejdet i udvalget vedtog plenarforsamlingen på udvalgets anbefaling den 6. december 1966 en beslutning, der dels tager generalsekretærens beretning til efterretning og dels bestemmer, at spørgsmålet ikke længere skal optræde som et særskilt dagsordenspunkt på forsamlingen, eftersom det kan behandles i forbindelse med publikationen „World Economic Survey“.

2. udvalgs beretning: A/6552.

Decentralisering af FN's økonomiske og sociale virksomhed.

(Dagsordenens punkt 43).

Gennemgang og vurdering af Det økonomiske og sociale Råds rolle og funktioner.

(Dagsordenens punkt 51).